

Veel te sterke zon valt je ziekenhuiskamer binnen.
Het licht valt half op je bed, half op de muur, precies
zoals Hopper in zijn schilderijen de zon laat zinken.

Half schaduw, half zon.

Half verleden, half toekomst.

Alleen is er voor jou geen toekomst meer.

Voor ons ook niet.

Enkel nog het nu.

Ik kruip dicht naast je in bed. Je ligt er vredig,
met open mond. Je bent zacht in sedatie gegleden
nadat we champagne hebben gedronken. Of liever,
nadat ik je lippen met champagne heb bevochtigd.
Je kunt immers niet meer drinken – je zou stikken.
Dat had de arts voorspeld: ‘Bij ALS de meest voor-
komende manier van sterven,’ zei hij droogweg.

Voel je het nog dat ik hier dicht bij jou ben?

Ik blijf naar je kijken, beter kijken, opnieuw kij-
ken, aan je haar ruiken, naar je adem luisteren. Elk
detail wil ik vasthouden, elke kleurschakering, in
de hoop nooit te vergeten, in de hoop je voor altijd
bij mij te kunnen houden.

Je laatste adem blaas je uit in mijn hals.

Alleen verdergaan.

Vandaag.
Morgen.
Overmorgen.

Tot de hemel de kleur krijgt van vergeet-mij-nietjes.

Oostende, 27 augustus 2017

*There's a crack in everything,
That's how the light gets in.*

'Anthem' – Leonard Cohen

Het schemerde nog buiten en Simon zoende mij op beide naakte schouders. Daarna liep hij naar de badkamer. Wat bewoog hij zijn lange lijf natuurlijk in mijn appartement in Gent, hoewel hij er voor het eerst was. Ik keek hem na. Het was fijn hem hier te hebben. Er was een kleine aarzeling geweest toen we gisterenavond laat waren aangekomen. Sinds ik zes jaar geleden weduwe werd, had ik geen enkele man meer in mijn slaapkamer binnengelaten. Met iemand 's ochtends willen opstaan, is een belangrijke stap.

Ik voelde hoe hij me gadesloeg toen ik met vlugge bewegingen de tafel dekte. Honing, boter, homemade jam, kaas en ham, fruit en yoghurt. We hadden al eerder met elkaar ontbeten, om precies te zijn twee keer. Eerst in september in Oostende, daarna in oktober in Den Bosch, beide keren in een hotel. We hadden er aparte slaapkamers. Het zou anders zijn nu.

* * *

Oostende, september 2023

Er ruist een aangenaam geroezemoes in de trein.
De mensen klinken ontspannen. Het is het begin

van het weekend. Een verzengend hete septemberdag.

Ik draag een beige linnen broek met wit T-shirt en witte sandalen. In mijn rode handtas zitten, naast de gebruikelijke voorwerpen zoals portefeuille en lippenstift, ook mijn zonnebril, een tube zonnecrème en een boekje in zakformaat met aforismen. Mijn bagage niet meer dan een kleine rode koffer. Ik haal het boekje van Joubert uit mijn tas en probeer te lezen, maar het lukt me niet. Het lijken wel blanco pagina's. Achter mij zit een vrouw te bellen in een taal die ik niet begrijp. Ze heeft een prettige stem, ze klinkt blij.

Ik hoef nog maar uit de trein te stappen en ik ruik al de zee en hoor de meeuwen krijsen. Met scherpe kreten tekenen ze korte arabesken tussen de wolken. Het beeld treft me, omdat ook op de cover van het aforismenboekje een handvol mensen naar boven kijken, naar het spel van meeuwen hoog boven hen. Misschien wisten ze het nog niet, dat de vogels aan zee niet zingen – ze gillen. Ik neem de tram die naar het Marie-Joséplein gaat en recht tegenover Hotel du Parc halt houdt. Ik zucht, een soort uitgeputte zucht als van een kind dat een groot verdriet in zijn keel voelt wringen.

Oostende. *De Stad aan Zee*, waar op het strand een schim uit het water duikt en verstild onze liefdesdans weerkaatst. Achttien jaar woonde ik er, tot mijn grote liefde er overleed. Zes jaar geleden alweer, en

toch lijkt het kortgeleden dat ik naast hem wakker werd en hem hoorde ademen; dat onze voeten elkaar raakten, het eindakkoord van onze nocturne.

Plots stond ik daar met die grijze as in mijn handen. Ik wist niet wat ik moest doen met mijn geliefde, die in niet meer dan een paar seconden ‘tot stof was wedergekeerd’. In Oostende leerde ik het gemis met droge ogen dragen. Alle ‘blauw’ bevroor en ik besloot naar Gent te verhuizen.

Nu heb ik er met een vreemde man uit Amsterdam afgesproken. Mocht mijn moeder nog leven, ze zou me voor gek verklaren dat ik onderweg ben naar een blind date. Nu ja, helemaal *blind* is die *date* niet. Simon redigeerde mijn ‘meeuwenboek’ over diverse soorten rouw. Confronterend en troostrijk.

Het virtuele contact werd steeds intenser. In lange mails en chats hadden we het over literatuur, over schilders zoals Hopper en Spilliaert, over reizen op zoek naar nieuwe verwondering. Hoeveel musea, enkel al in Zuid-Europa, bewaren een afdruk van mijn en van jouw voetsporen die er de paden en pleinen hebben uitgesleten? Was je er alleen of met een geliefde? Uiteindelijk was jij het die vond dat we elkaar nu maar eens in levende lijve moesten ontmoeten.

‘Ik kom naar Oostende,’ schreef je, ‘want daar heb ik al lang iets mee.’ Mu.ZEE wilde je zien, de sfeer